

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Poděkování za úrodu - sobota 28. 8. 2021
Kostel sv. Urbana – Dolní Benešov - Zábřeh

Září 2021

Poděkování za úrodu - sobota 28. 8. 2021 - kostel sv. Urbana - Zábřeh

Sbírka matrací a lůžkovin

SLŮVKO FARÁŘE

Důležitost důchodu

„Řekni mi, babičko nějakou pohádku. Maminka mi říkala, že jsi v důchodu a že máš dost času. A víš co? Nejdříve mi vysvětlí, co je to ten důchod?“ – říká vnouček babičce. A tak se babička zamyslí a říká:

„Dobře tedy. Tak zkus poslouchat. Zjistila jsem, že důchod je příležitost k setkání generací v rodině.

Důchod je vhodná chvíle si připomenout, jak se jmenují moje děti a vnuci.

Důchod je krásná chvíle, během které slyším, jak mě mají mé děti a vnuci rádi.

Důchod je také chvíle pravdy, během které se dozvím, jak to mají děti a vnuci těžké, jak jsou na tom špatně a jak vždycky věděli, že jejich babička je ta nejlepší na světě...

Důchod je vzácná historická sonda do minulosti, ve které děti a vnuci uznávají, jak to dříve bylo všechno lepší a jak skvěle fungovaly ty sociální jistoty, které jsou tak v rozporu s dnešními sociálními nejistotami. Nic na tom nemění skutečnost, že ročníky narození obou generací zřetelně ukazují, jak o tom nemohou nic vědět.

Důchod je čas, během kterého si děti a vnuci ožívují v paměti adresu mého trvalého bydliště nebo mého současného pobytu v tom „pro mě nejlepším zařízení pro seniory, kde mám dle jejich názoru tu nejlepší péči!“ Péči, kterou by mi fakt neuměly dát, a já jim to věřím. Mají toho moc, víš?

Co je to ještě důchod?

Důchod je pro mě příležitost si uvědomit, jak se milý vnoučku proměnil svět. Za mého dětství jsem znala jednu chudou rodinu, kde jejich děti opravdu z důvodu nouze chodily v roztrhaných šatech, všelijak vyspravovaných, ale vypraných. Byly to děti skromné a klopily oči studem. Dnes vidím, že když se staví někdo z vnuků na návštěvu také v roztrhaných a oškubaných věcech, neklopí zrak a nezdá se, že by byli chudí, možná se jim pouze rozumu nedostává. Ale musím ocenit, jak pohotově mi říkáte, že tomu vůbec nerozumím, jak je jiná doba a že je to moderní. Vidíš, kdybych nebrala důchod, ani nevím, co je moderní.

Představ si, že mi jedna pečovatelka v našem domově důchodců často říká, že obdivuje, jak chodím v tolika letech vzpřímeně. Musím přiznat, že v takové chvíli mám někdy skoro až výčitky svědomí, že můj důchod bohužel pomáhá, aby mí vnuci chodili čím dál více shrbení, jak stále koukáte do těch důležitých věcí, které hladíte svými ukazováčky. V těch chvílích se mi zdá, že důchod prostě nepomáhá, ale škodí.“ Babička se podívala a hle – vnouček spí.

Bůh mu dopřej pokojné sny a v životě vzpřímenost ducha.

PKF

PODĚKOVÁNÍ

„Už jedou, už jedou“ – volal chasník v sovětské filmové pohádce Mrazík, když se Ivan s Nastěnkou vraceli do její rodné vesničky na saních tažených třemi bělouši a vybavených věnem – truhlicí plnou pravých drahokamů. Nevlastní sestra výše jmenované z toho byla trochu smutná, ale pojala se svou matkou okamžitě plán, že si za Mrazíkem dojede pro nějakého výstavního ženicha a ještě větší poklad, což bude její věno. Jak to dopadlo, většinou ze zhlédnutí této pohádky víme...

„Už přicházejí“ – pomyslel jsem si radostně v duchu, když v pondělí 16. srpna a dvou následujících dnech zahlédnu osoby, které přicházely nebo přijížděly na kostelní nádvoří a pak třeba s plnou igelitkou nebo krabicí, případně s jednodílnou matrací stoupaly po 18 schodech do Farního sálu. Tam totiž probíhala vyhlášená sbírka lůžkovin pro nadaci Pastor bonus. A těch darovaných věcí se sešlo opravdu dost...

„Už jedou, už jedou“ – **nezaslechl jsem toto volání** v pondělí 23. srpna kolem deváté hodiny ranní, když k objektu nadace Pastor bonus přijížděla dodávka plná darovaných věcí. Během chvilky se kolem auta sešlo několik klientů zmíněné nadace a po vytvoření „hada“ byl veškerý náklad velmi rychle vyložen. Největší radost jsem zaznamenal z dovezených matrací a následně z množství lůžkovin, které od našich farníků dostali. Ať tedy všechno slouží a přispěje k pobytu v místě, kde se lidé učí mnohdy po letech otroctví znovu stávat svobodnými lidmi od závislosti.

Chci touto cestou poděkovat:

- obyvatelům našeho města za štědrost v darovaných věcech
- ženám, které darované věci přebíraly, rozřídily a hned nabalily do převozních balíčků
- ministrantům za nakládku materiálu z Farního sálu do přistaveného automobilu
- městu Dolní Benešov za zapůjčení dodávky i s šikovným a spolehlivým řidičem

Bůh vám žehnej za vaši pomoc.

PKF

Dodávka byla hodně zaplněná

Vykládací had v nadaci PB

NAD PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ

Milí čtenáři, rád bych poděkoval za příspěvek nebo příspěvky, kterými chcete obohatit náš zpravodaj Nedělníček, ať už jste zdejší nebo přespolní. Velmi si toho vážíme! Možná tyto řádky mohou inspirovat nebo pomoci někomu z vás, když váháte napsat svou zkušenost nebo váš prožitek k rozšíření obzoru druhých. Zkuste to...

PKF

POZDRAV Z PARAGUAYE

Pokoj a dobro!

Moc Vás zdravím z misíí v Paraguayi v Jižní Americe a chtěla bych se s Vámi rozdělit o pár myšlenek.

Centrum Božího milosrdenství, kde sloužíme Bohu už od roku 2008, prošlo velkými změnami. Od kusu země-pralesa až k dnešní podobě, kdy na jeho území stojí velký poutní kostel Božího milosrdenství. A právě o tom bych si s Vámi chtěla chvíli povídat...

Když jsme tam se sestrami odjížděly, byly jsme plné touhy, chuti a sil sloužit a dávat se Bohu i místním lidem, zvláště chudým dětem. A musím přiznat, že jsem sama pro sebe nic nečekala a nikdy by mě ani nenapadlo v té době, že tato misie a zvláště toto Centrum bude pro mě - i přes všechny těžkosti a problémy - tak velkým obdarováním.

Teprve až v poslední době a zvláště v době tzv. pandemie začínám trochu víc chápat, jak mě osobně Pán Bůh obdaroval a obdarovává, když mi dovolil tady být. Člověk se často zaplní prací a hromadí se mu těžkosti s tím spojené a zapomíná žasnout a zapomíná být vděčný. Zvláště poutní kostel, který byl dokončen po více než 10 letech a vysvěcen v říjnu 2020, je v současné době viditelným znamením Boží lásky a NADĚJE a celé Centrum je otevřenou náručí Boží pro všechny, kdo v těchto nelehkých dobách po Bohu touží, chtějí se s Ním setkat v modlitbě, v adoraci, ve svátostech...

A najít u Boha pomoc, posilu i duchovní odpočinek – to není jednoduché... Samozřejmě i my tady musíme zachovávat všechna pravidla, zákazy a příkazy, ale přes to všechno je tady možné přijít a setkat se s Bohem, který je Milosrdenství a Opuštění...

Naším největším svátkem v Centru v průběhu roku je pochopitelně 2. neděle velikonoční a s ní spojená Slavnost Božího milosrdenství. Vzpomínám na minulé léta, kdy se lidé houfně zpovídali a dlouhé řady kajících bylo možné vidět v našem lese už od rána, ale i během dne, a také večer po slavnostní mši sv. kněží neúnavně zprostředkovávali Boží opouštění a lidé přicházeli do kaple i večer, kde jsme jim mohly my, sestry, podat sv. přijímání. Stávalo se, že se „uložil i velký kapr“ jak se říká 😊 a jak obrovská asi musela být radost v nebi nad člověkem, který se k Bohu vrátil třeba po 9 letech. Jeho manželka mi šťastně oznamovala, že za chvíli její muž přijde do kaple ke sv. přijímání a jaké štěstí bylo vidět ve tváři toho muže si ani neumíte představit štěstí i dojetí. Také jsem zažila, jak mi jedna známa s radostí a vděčností Bohu svěřovala, že její tatínek se toho dne po 20 letech vyzpovídal...

Někdy u toho můžeme být blízko – u těch zázraků Božího milosrdenství, někdy, a to častěji „vidíme jen ten prach cest“ a možná někdo jiný zahlédne, co Bůh tvoří v srdcích lidí...

Místo Boží, kde se dotýká Pán lidských srdcí, místo duchovních bojů, místo, kde nás Pán teď postavil. Děkuji za všechnu Boží lásku a milosrdenství v mém vlastním životě. Děkuji a věřím, že nejdůležitější je mít takové své vlastní Centrum Božího milosrdenství ve svém vlastním srdci. Prosit o pokoj a mír a zvat Boha, aby tam stále přebýval...

Děkuji Vám za každou Vaši modlitbu za nás.

Ještě několik praktických informací:

Centrum Božího milosrdenství se nachází asi 30 km od hlavního města Paraguaye Asuncion v Aregua, části, která se jmenuje Aregua Cocue Guazu. Toto Centrum založili bratři františkáni minorité. V současné době jich tu působí 5 (4 kněží z Polska a jeden místní z Paraguaye).

My sestry tu působíme už od roku 2008 jako misionářky. V současné době jsme tady tři sestry z ČR. Žijeme a pracujeme hlavně v našem Centru, které se nazývá Centrum Božího milosrdenství. Momentálně se nejvíce staráme o děti z tzv. asentamiento – to je chudá zóna asi půl hodiny od nás, která se jmenuje Rosa Mystica. Kromě toho se v říjnu minulého roku podařilo dokončit stavbu kostela Božího milosrdenství a byl vysvěcen v říjnu 2020, a tak se Centrum ještě více stalo duchovním útočištěm pro mnoho lidí. Samozřejmě kromě duchovní pomoci jsme otevřeni i pomoci materiální – těm nejpotřebnějším. V nejpřísnější době pandemie se organizovaly u nás sbírky potravin, které se rozvážely tem nejpotřebnějším.

Také se zde otevřela – z nutnosti – „miniškolka“ pro děti zaměstnanců.

A také jako odpověď na potřeby doby vzniká projekt pro staré a opuštěné lidi z Chaca. To je vzdálená oblast Paraguaye, kde je těžko dostupná zdravotní péče. V současné době zde máme 5 starých nemocných lidí, kteří zde žijí a je o ně postaráno po všech stránkách. Více informací a fotek na stránkách:

sestra Barbora

www.centro.asistencial.y.espiritual.Jesus.misericordioso.aregua.cocue.guazu

Cocue Guazu - Aregua

Vzpomeňme

Dvacet let od úmrtí člověka není až tak dlouhé období v čase, aby se dalo zapomenout na významnou osobnost a její činy v naší farnosti. Člověka příkladné skromnosti a důsledné odpovědnosti za celé farní společenství.

S určitostí jsou ještě mezi námi mnozí, byť v pokročilejším věku, kteří si vzpomenu na dopolední kostelní vyzvánění velkým zvonom, oznamující skonání života člověka na této zemi. Nikdo netušil, že toto neobvyklé a překvapivé zvonění dne 17. srpna 2001 v ranních hodinách oznamuje náhlou smrt našeho pana faráře P. Aloise Čunderleho ve věku 79 let. Potvrzená zpráva proletěla našim městem jako blesk.

Připomeňme si, že přišel do naší farnosti na podzim roku 1978 po úmrtí pana faráře P. Rudolfa Harazima, působícího ve farnosti od roku 1945 až do své smrti v létě 1978. Přes mnohé příkladné činy zanechané v neblahém poválečném období, bylo ještě jeho záměrem opravit fasádu farního kostela, smrt už nedovolila splnit jeho plány.

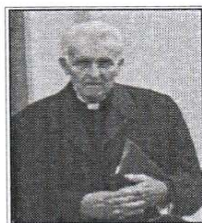
Po krátkém suplování kněží z okolních farností bylo přiděleno spravování farnosti P. Aloisi Čunderlemu, dosud působícího ve farnostech na Bruntálsku. Po krátkém seznámení s děním ve farnosti a úkoly na něho čekající, se pustil do již rozpracované opravy fasády kostela.

Po jeho nástupu zavedl každou neděli sloužení mše sv. ve filiálním kostele v Zábřehu. Nechal vyměnit okna a obnovit malbu v červené kapli. Zasluky pro farní společenství byly vždy přínosem a těch nebylo málo.

Počátkem 90. let se také zajímal o veřejné dění ve městě vždy bez politických názorů. Věnoval se především duchovnímu dění zejména mládeže.

Za jeho duchovní zasluky pro rozvoj našeho města mu bylo uděleno čestné občanství města a také obdržel plaketu P. Cypriána Lelka, kněze a významného Benešovského rodáka. Po 23 letech působení v naší farnosti zanechal lidskou skromnost a především zbožnost na svěřené vinici naší farnosti.

*Přisahal Pán,
a nebude toho litovatí,
„Ty jsi kněz na věky“*

P. Alois ČUNDERLE

* 22.1. 1922 v Přivčicích
vysvěcen 5.7. 1949 v Olomouci
+ 17.8. 2001 v Dolním Benešově

Působil ve farnostech:
Neplachovice, Velké Heraltice, Frenštátě,
Šumperku, Dvorcích, Široké Nivě
a Dolním Benešově.

Modleme se:

*Bože, tys povolal svého služebníka
Aloise ke kněžské službě.
Dej, ať nyní plně zakouší bohatství
tvé milosti, kterou zde na zemi
rozdával tvému lidu. Prosíme o to
skrze Krista, našeho Pána. Amen*

J. Z.

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatá Ludmila - mučednice

16. září - památka

Úmrtí : 921

Patronka: Čech; babiček, matek, křesťanských vychovatelů

Atributy: knížecí koruna,
závoj nebo šála

ŽIVOTOPIS

Pocházela z pšovských knížat v Čechách. Provdána za knížete Bořivoje, který po sňatku přijal křest od sv. Metoděje, přijala i ona křesťanskou víru a horlivě ji praktikovala. V lásce k slovanské bohoslužbě vychovala své syny Spytihněva a Vratislava i vnuka Václava. Po smrti Vratislava se usadila na vdovském sídle Tetíně u Berouna, kde byla od najatých vrahů uškrcena.

PRVNÍ ČESKÁ SVĚTICE

Narodila se kolem roku 860 na knížecím dřevěném hradu Pšov nad soutokem Labe a Vltavy v Čechách, severně od Prahy. Hrad byl v 10. stol. přestavěn na kamenný a od 16. stol. stojí na jeho místě zámek Mělník. Zde, v pohanském prostředí, Ludmila vyrůstala jako dcera vladky Slavibora. V historických pramenech je uváděna i pod jménem Lidmila. Ve velmi mladém věku (r.874-875) se provdala za Bořivoje I., Přemyslovského panovníka v západní části středních Čech.

Bořivojova sestra byla provdána za velkomoravského knížete Svatopluka, kterého Bořivoj za bojů s Franky podporoval a od něj byl pozván na Velehrad v době, kdy tam po návratu z vězení v Bavorsku pobýval věrozvěst arcibiskup Metoděj. V rozhovoru s ním se začal otevírat víře v Krista a zanedlouho přijal sv. křest i se 30 členy svého doprovodu. Do Čech se vraceli s knězem Pavlem Kaichem jako nositelé křesťanské víry.

Uvádí se, že Ludmila byla pokřtěna buď přímo od sv. Metoděje nebo některého z jeho žáků. Byla vždy mírná a spravedlivá a brzy si osvojila křesťanské zásady, zvláště laskavost a štědrost k chudým. S Bořivojem snad měli tři syny a tři dcery, avšak ve známost vešli jen Spytihněv a Vratislav. Bořivoj vystavěl na Levém Hradci kostel zasvěcený sv. Klimentu. Následně musel potlačovat vzpouru pohanů, o kterou se postarali jeho nepřátelé a po ní dal zbudovat na Pražském hradě kostel Panny Marie.

Ludmila prožívala starosti se svým mužem, s horlivostí se snažila žít podle evangelia a za vše se modlila. Ve snaze přiblížit se Kristu, stala se matkou chudých, světlem slepých a pomocnicí vdov i sirotků. Asi v roce 889 ovdověla a vládu v Čechách převzal velkomoravský kníže Svatopluk. Ludmilin syn Spytihněv v r. 895 odtrhl zemi od Velké Moravy a po deseti letech zemřel. Předtím obnovil pobořený pražský kostel, v němž pak byl pohřben. Druhý syn Vratislav se oženil s Drahomírou z knížecího rodu Stodoranů ze slovanské větve pohanských Luticů v Polabí. Její srdce se provdáním za křesťanského manžela neobrátilo, ani když s ním měla sedm dětí, 3 syny (Václava, Boleslava, Spytihněva) a 4 dcery (nejznámější je Přibyslava). Vratislav podobně jako jeho bratr odrážel útoky Maďarů, kteří byli hrozbou pro Čechy i Německo. Asi po r. 916 začal na Pražském hradě budovat kostel sv. Jiří, který nedokončil. Padl asi na výpravě proti Maďarům v únoru 921.

Regentkou do Václavovy plnoletosti se stala kněžna Drahomíra, ale výchovu Václava a Boleslava svěřili velmoži jejich babičce Ludmile. Drahomíře se tento zásah do výchovy dotkl a hrálo roli i to, že nebyla nakloněna křesťanským zásadám. Dá se hovořit o střetu dvou vdov, z nichž mladší bojovala intrikami a starší modlitbou a křesťanskou láskou, v níž vychovávala pravého českého knížete od útlého dětství. Drahomíra žárlila na tchyni i pro oblibu, kterou Ludmila měla u lidu. Nepomohlo ani to, že se Ludmila stáhla na hradisko Tetín. Traduje se, že vrahové Tunna a Gomon, kteří sem z 15. na 16. září přišli světici zardousit, byli posláni Drahomírou. Mohlo jít i o iniciativu nespokojených pohanských velmožů z jejího okruhu. Vrazi použili k uškrcení oběti její vlastní závoj nebo šálu. Prolití krve, k němuž Ludmila byla pro Krista odhodlána, odmítli, zřejmě podle instrukcí, z obav, že by bylo důvodem k prohlášení za mučednici.

U jejího hrobu na Tetíně došlo k zázrakům. Vnuk Václav po převzetí vlády se postaral o přenesení Ludmiliných ostatků do Prahy, kde byly 10. listopadu asi r. 925, za účasti řezenského biskupa Michala, uloženy do

chrámu sv. Jiří na Hradčanech. V té souvislosti se počítala mezi svaté. K oficiálnímu potvrzení svatosti pak ještě došlo v r. 1143 (či v r. následujícím) papežským legátem kard. Quido di Catello za jeho pobytu v Praze.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Na střet s nenávisť a křivdou se připravím modlitbou a úsilím o pokoru, abych s tichostí a láskou dokázal odpovédět odpuštěním, až toho bude potřeba, jako se tomu naučila sv. Ludmila.

Pro zásluhy a na přímluvu svaté mučednice Ludmily pomáhej nám, Bože, ať jdeme vytrvale v jejích stopách, ať jsme pevní ve víře a bohatí dobrými skutky. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

Svatá Ludmila - 1100 let

V roce 2021 uplyne 1100 let od vraždy sv. Ludmily.
Akce připomínající toto výročí vyvrcholí

Národní poutí 18. září 2021 na Tetín.

Sv. Ludmila byla dcerou knížete Slavibora. Stala se manželkou prvního známého Přemyslovce Bořivoje a společně s ním přijala křesťanství. Spolu tak nasměrovali vývoj české státnosti vstříc evropskému křesťanství, písemné kultuře a středověkému státu. Po smrti muže se Ludmila úspěšně přičinila o udržení moci Přemyslovců v Čechách a po smrti vládnoucích synů – Spytihněva a Vratislava – se stala vychovatelkou vnuka Václava. Spory o výchovu či přímo o politickou moc vedly ke konfliktu se snachou Drahomírou, která nechala svou tchyni zabít na hradě Tetín.

NEDĚLNÍ PŘÍBĚH K ZAMYŠLENÍ

Start

„Nikdy není pozdě – tohle úsloví zná kde kdo,“ řekl V. K., „a užívá ho kde kdo, jenomže kdo ho bere doopravdy vážně?“

Se slovy bývá potíže: užíváme je, a při tom neuvědomujeme, že vedle svého běžného významu mají i myšlenkový obsah, který – pokud bychom ho správně pochopili, by mohl změnit náš osud. Existuje tolik vět, které jsou ukazateli, směrovkami na našich cestách – ale my, otupělí a lhostejní, vnímáme jen povrchně a často nepřesně. A divíme se pak, velice se pak divíme, když to s námi dopadá, jako by to dopadlo s automobilistou, který by si nevšímal dopravních značek.

Nikdy není pozdě – prý –

Tohle je jedno z těch úsloví, která často bereme jako fráze.

Ale já vám to povím jinak.

Když bylo mému dědečkovi čtyřiaosmdesát, vypadalo to s ním tak špatně, že už se s ním rodina v duchu rozloučila. Byl tři měsíce v nemocnici. Také lékaři a sestry se tam k němu chovali, jako by už měl zemřít, skončit – vlídně, to ano, s odstínem zvláštní šetrnosti k umírajícímu.

A přece se dědeček vrátil domů. Sjeli jsme se, připravili jsme mu přivítání, hostinu, babička – o dost mladší než on – vyzdobila celý domek květinami. Ale cítili jsme všichni, že to co provádíme je asi dědečkova poslední rodinná oslava, že to je více než cokoliv jiného pohřební oslava – zaživa.

Starý pán byl usměvavý, ale bledý, jen se ploužil. Byl krásný letní den, člověk vnímal tu velkolepou krásu života všemi póry, vlévala se do něj, prostupovala ho, on však již po chvíli strnul ve svém křesle a zdálo se, že z celého člověka žijí jen ty oči.

Za pár dní jsem opět přijel na návštěvu.

„Kde je děda?“ Babička bezradně mávla rukama... „Na zahradě.“

„Na zahradě?“ žasl jsem. Čekal jsem, že najdu milovaného stařečka, jak se chvěje v posteli slabostí a mdlým hlasem prosí o sklenici vody.

Dědeček stál na žebříku a trhal jonatány.

„No dost, že mi jdeš pomoci,“ zažertoval a hodil mi z výšky jablko.

Ano, smál se ve výšce, plný radosti a síly. Je tohle to, čemu se říká nový start? Druhý dech?

Babička stála vedle mě pod jabloní. Dívala se na dědečka velice nespokojeně, raději by ho měla pěkně v pokoji a opečovávala jej.

Jenomže byla už na „dědu“ zvyklá, věděla, že on je prostě už takový, vždycky se dokázal ze všeho oklepat, tedy i teď.

Čaj jsme si šli vypít do dědečkova pokoje. Seděli jsme u okna do zahrady a měkké světlo prosvěcovalo pokoj, stříbrnozlaté světlo plné harmonie – jako dědeček.

„Už to není jako dřív,“ řekl dědeček, „očešu jednu jabloň a abych si šel odpočinout – no, však já se dám dohromady, bude to dobrý.“

Labužnický nasál vůni skvělého čaje z babiččinych bylinek. Zajímavé, že ti, kteří umějí vychutnávat i dobré životní radosti, žijí často déle než ti, co to nedokáží.

„Podívej. ... Vzal z poličky na stole knihu a podal mi ji. „Jsem už u třetí lekce,“ řekl mi dědeček. Byla to učebnice angličtiny.

Čekal bych, že se dědeček bude učit nanejvýš otčenáš v různých řečech, kdyby snad náhodou nebešťané používali jiný jazyk... A on se zatím, filuta, podle výpisků na kraji učebnice, ještě stará o to, jak by si v Anglii nakupoval na nádraží v kase lístky.

„Když už nemůžu tolik dělat na zahradě,“ řekl, „bude dobrá, když ten čas nebudu mařit a budu se učit. Chtěl bych za Johnem.“

John byl dědečkův mladší bratr, letec z české perutě v Británii. Po roce 1948 se rozhodl žít se svou anglickou manželkou v Londýně. Často zval bratra k sobě, ovšem úřady nikdy dědečka za hranice nepustily a teď, po revoluci, kdy už by to bývalo bylo možné, zase dědeček stonal.

Díval jsem se na dědečka nadšeně – potěší, když máte silné předky.

A považte, že na podzim příštího roku dědeček s babičkou opravdu do Anglie odletěli a dědeček se anglicky všude domluvil. V pětadesátí!

Správný život je nepřetržitým proudem startů. Vždy se může nastartovat.

„Dokud si sami neřekneme, že jsme v rakvi, nikdy v ní nejsme,“ smál se dědeček bratrovu úžasu nad tím, jak dobře vypadá.

Takový byl on. Ještě do osmaosmdesátí se staral o zahradu, rouboval a česal jabloně. Někdy po večeři sňal kytaru, kterou měl zavěšenou nad postelí a zpíval si, zpíval babičce a s babičkou, tak jak za tramského mládí. „Dokud můžeš zpívat, žiješ,“ říkával.

V osmaosmdesátí letech ho porazilo auto a byl na místě mrtev. Neslyšel už dobře a tichý vůz ho doslova smetl ze silnice. Srazil ho kousek od stánku s růžemi. Dědeček právě koupil kytici růží své ženě k svátku, spěchal domů, nerozhlédl se a zemřel s tou růžovou nádherou v ruce.

Zemřel, když nesl růže své osmdesátileté lásce.

Říkám vám, je dobré mít předky, kteří se nevzdávají a kteří dokážou žít silně a plně až do svého posledního vydechnutí. Dává vám to příklad a genetickou naději. Ale ano, mně nezbyvá než tomu věřit. Věřme a doufejme. A milujme. Nic jiného nám nezbyvá a nic jiného ani nemá cenu.

PRO ZASMÁNÍ

„Jak to, že máš z dějepisu čtyřku?“ zlobí se děda na vnuka. „Já měl vždycky za jedna.“

„Ale, dědo, tenkrát byl

dějepis o hodně kratší!“

Do školy přijde inspektor. Ptá se jednoho žáka, jestli ví, proč je osa na globusu nakřivo.

Žák v rozpacích odpoví, že on to neudělal.

Inspektor tedy vyzve učitele, aby to žákům vysvětlil.

Učitel zrudne a praví: „Opravdu je to tak, pane inspektore, dostali jsme ten globus takhle už z obchodu.“

Inspektor pak vypráví celou záležitost řediteli. Ten vybuchne: „Stokrát jsem tomu učiteli říkal, ať

nekupuje věci z Číny.

„Pepíčku, pojď k tabuli!“

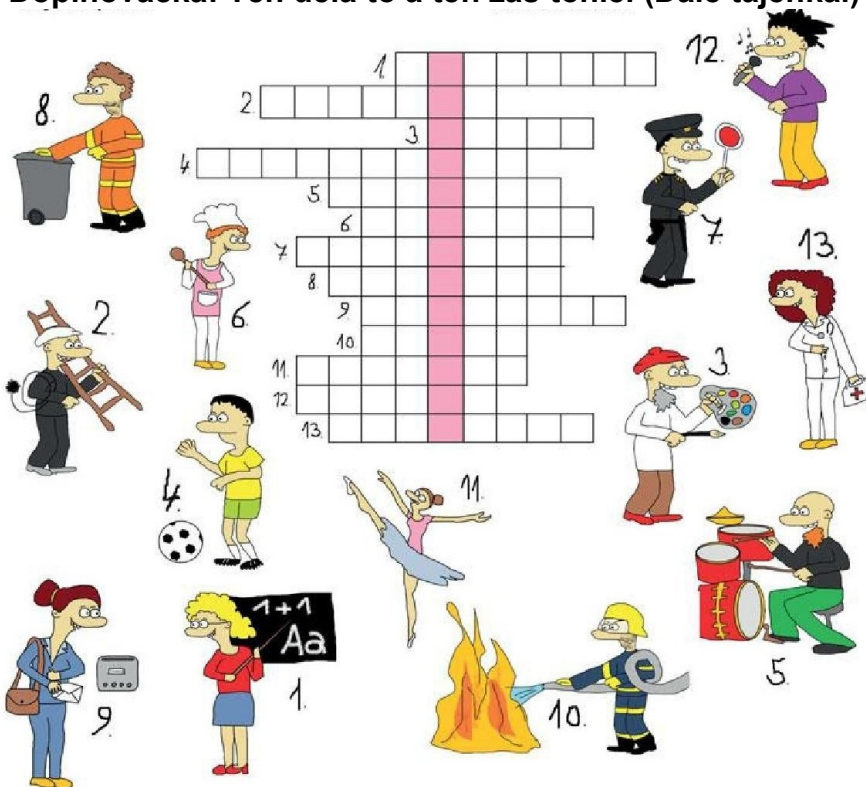
„No tak to jsem sám zvědavý, co jste mě naučila, paní učitelko!“

(Zdroj : Nezbeda)

Připravila Marie Ohřálová

Nedělníček dětem

Doplňovačka: Ten dělá to a ten zas tohle. (Dále tajenka.)

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „Hurá prázdniny“

-SKRÝVAČKY

Dívčí a chlapecká jména

Africká zvířata

- Říkal, že Pavel bloudí někde v horách.
- Myslím, že ve lži Rafael není moc dobrý.
- Dole v polici máš tu knihu.
- Tahle mast léčí pouze bradavice.
- To máslo není moc čerstvé.
- V této soutěži si hudbu volí každý sám.

Obce Malá Úpa, Velká Úpa a Pec pod Sněžkou od sebe dělí jen několik kilometrů.

Sychravé počasí, to byla voda na jeho mlýn.

Vida, vida, tak přece jste přišli, podívil se dědeček.

Všechno se mu do auta vešlo, pobral i celý dort.

V čistírně vám řeknou, jak ubrus nejlépe vyčistit.

Když přelézal přes plot, roztrhl si montérky.

To od tebe byla zrada, milý brachu!

SVATÁ LUDMILA

Kněžna Ludmila žila na přelomu 9. a 10. století. Pocházela pravděpodobně ze slovanského rodu Pšovánů, který žil u dnešního Mělníka. Jejím manželem se stal Bořivoj z rodu Přemyslovců. Měli spolu šest dětí, z nichž nejznámější jsou synové Spytihněv a Vratislav. Ludmila přijala se svým manželem křest. Křesťanské zásady se snažila šířit ve své zemi a vštěpovat je svým vnukům. Zvláště vnuk Václav byl velmi učenlivý a křesťanství si zamiloval. Ludmila nakonec zemřela mučednickou smrtí na hradě Tetíně v blízkosti dnešního Berouna. Stalo se to roku 921. Kníže Václav, její vnuk, nechal její tělo přenést do Prahy, kde na pražském hradě odpočívá dodnes. Hned po smrti byla Ludmila uctívána a lidmi považována za světici a za přímlovkyni českého národa. I dnes se mnoho žen a dívek v naší zemi jmenuje Ludmila.

Prohlédni si dva obrazy sv. Ludmily. Jeden je originál, druhý kopie. Autor kopie udělal při malování 10 chyb. Najdeš je?

(Zdroj: Diecéze brněnská. Katechetické centrum.)

(Autorka doplňovačky: Adéla Václavíková, Klášterec nad Ohří)

připravila Marie Ohrálová

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na září 2021

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	6.9.	ČK 18.00	Za + Slávku Kozelkovou (50 let od +) za + rodiče a sourozence...	
Út	7.9.	ČK 6.30	Za živé a + famíky	
St	8.9.	ČK 18.00	Za Marii Herudovou, Helenu Prchalovou a Annu Šablickou	
Čt	9.9.	ČK 18.00	Za + rodiče Ilonu a Rudolfa Vojvodovy, sourozence a rodiče ...	
Pá	10.9.	Záb 18.00	Za + Josefa Balarina – výroční	
So	11.9.	ČK 7.00	Za + rodiče Annu a Josefa Faikovy, bratra, švagrovou a duše v o.	
Ne	12.9.	ČK 7.00	Za členy Živého růžence – B	
Ne	12.9.	Záb 8.30	Za Josefa Janeckého, manželku a dvoje rodiče	
Ne	12.9.	Záb 10.00	Za + Martu Krívovou – výroční	
Po	13.9.	ČK 18.00	Za + rodiče Františka a Edeltraudu Hoheiselovy a za + přízeň	
Út	14.9.	ČK 17.00	POUŽ: Za živé a + famíky, za dobrodince kaple a osoby, které...	
St	15.9.	ČK 18.00	Za Jindřicha Onderku, manželku, rodiče a sourozence	
Čt	16.9.	ČK 18.00	Za + Jiřího Hartoše – měsíční	
Pá	17.9.	Záb 18.00	Za + Güntera Witasska – měsíční	
So	18.9.	ČK 7.00		
Ne	19.9.	ČK 7.00	Za + Huberta Ranoše, manželku a rodiče z obou stran	
Ne	19.9.	Záb 8.30	Za Stanislava Sněhotu a za živou rodinu	
Ne	19.9.	Záb 10.00		
Po	20.9.	ČK 18.00	Za + manžele Olgu a Jana Mrkvovy, dceru Brigitu, za rodiče ...	
Út	21.9.	ČK 6.30		
St	22.9.	ČK 18.00	Za + Gertrudu Laňkovou, manžela a rodiče z obou stran	
Čt	23.9.	ČK 6.30		
Čt	23.9.	Záb 18.00	Koncert SHF	
Pá	24.9.	Záb 18.00	Za Janu Schmuckovou, dva manžely a zetě	
So	25.9.	ČK 7.00		
Ne	26.9.	ČK 7.00	Za Josefa a Marii Kokešovy a za rodiče z obou stran	
Ne	26.9.	Záb 8.30	Za živé a + famíky	
Ne	26.9.	Záb 10.00		
Po	27.9.	ČK 18.00	Za + Lea Buhlu (10 let od +), dvoje + rodiče, + sestru a syna	
Út	28.9.	ČK 6.30	Za živé a + famíky	
St	29.9.	ČK 18.00	Za Anežku a Pavla Kupkovy, dceru Marii, rodiče z obou stran...	
Čt	30.9.	ČK 18.00	Poděkování P.Bohu za 80 let života, za přijaté milosti, za dar ...	
Pá	1.10.	ČK 6.30		
Pá	1.10.	Záb 18.00		
So	2.10.	ČK 7.00		
Ne	3.10.	ČK 7.00	Za + Marii Sekáčkovou – výroční	
Ne	3.10.	Záb 8.30	Za Marii Poštulkovou, manžela, dvoje rodiče a za živou rodinu	
Ne	3.10.	Záb 10.00	Za živé a + myslivce (Hubertská mše svatá)	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ZÁŘÍ

Sbírka na OPRAVY – neděle 12. 9. 2021

Sbírka na CÍRKEVNÍ ŠKOLY – neděle 19. 9. 2021

– odesílá se celá pro potřebu církevních škol naší diecéze

Pozvánka na koncert SHF v DB-Zábřehu 23. 9. 2021 od 18:00 hod.

shf 2021
svatováclavský
hudební
festival

18. ROČNÍK
03-28/09/2021

Jana Semerádová
FLAUTO TRAVERSÒ
Erich Traxler CEMBALO
Alena Sasínová-Polarczyk
RECITACE

23/09/2021 / 18.00
DOLNÍ BENEŠOV – ZÁBŘEH
KOSTEL SV. URSANA

**Ve službách
princezny Anny**
HÄNDEL / LECLAIR

Přípravné práce před rekonstrukcí elektroinstalace v kostele sv. Martina

**Ať „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojně, a sváteční chvíle.**

Přípravné práce před rekonstrukcí elektroinstalace v kostele sv. Martina

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelky 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohrálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického
tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917